

10. 11. 1962

Svůj poslední zápis jsem psal před dvěma měsíci o tom, jak Li-Shan vydal svůj život Kristu. Zanedlouho po té jsme se přesunuli do Zhengzhou, pořád na Žluté řece, kde před námi ležel úkol naplánovat soustavu několika přehrad nad sebou, které by bránily pravidelným obřím záplavám. Po několika dnech ale došla zpráva, že pokračovací práce v Urumqui se zkomplikovaly kvůli geologickým průzkumům a Li-Shan dostal příkaz se tam vrátit a situaci vyřešit. Najednou jsem přišel o spřízněnou duši.

V Zhengzhou jsem neměl žádný přímý kontakt na místní podzemní církve, jen jsem věděl, kde přibližně se schází. Začal jsem do té části města chodit na procházky a modlil se k Bohu, aby mi ukázal, jak dál. V té době se ale začaly dít zvláštní věci. Měl jsem pocit, jako by mě někdo sledoval. Nedokázal jsem sice nikoho odhalit, ale moje podezření se potvrdilo, když jsem zjistil, že mi někdo prohlédl pokoj. Všechny věci byly sice uklizené, ale trochu jinak, než to dělám já. Zbylé matrice ale neobjevili, protože jsem je dobře schoval mimo budovu. Nejdřív jsem začal panikařit, snad dva týdny jsem nevyšel ve volném čase z pokoje. Potom jsem s pomocí Boží uklidnil a rozhodl se, že se nepoddám strachu a dokončím svůj úkol. Začal jsem systematicky přemýšlet, jak se vyhnout sledování, zkoumal jsem své okolí a hledal ulice, ve kterých se dalo snadno ztratit. Po nějaké době jsem si vypracoval plán a během procházky prošel několik vhodných míst takovým způsobem, že jsem si byl jistý, že jsem případného slídlila setřásl. Potom jsem vždy vyrazil do ulic, kde se měla scházet církve.

Hodně času jsem taky přemýšlel, jak na mě přišli. Že jsem skutečně hlídaný jsem si byl jistý. Za tu dobu jsem rozeznal několik osob, které mě sledovaly. Věděl jsem, že to není kvůli mému zatčení v Urumqui, protože tam se můj spis ztratil, a tak zbývala jediná možnost - někdo mě zradil. Zkoumal jsem obličej své spolupracovníků, vzpomínal na lidi z církví, které jsem potkal, ale na nic jsem nepřišel. Kdo je zrádce, jsem nevěděl, ale přitom se v mém srdci usídlila vůči němu tvrdost a zášť.

Po 14 dnech jsem si vytipoval jeden dům, kam večer chodilo pravidelně více lidí. Poprosil jsem Boha o odvahu a zaklepal. Otevřel mi starší muž. Po velmi opatrném rozhovoru jsem s úlevou zjistil, že jsem zvolil správně a zaklepal u pastora místní podzemní církve. V neděli jsem přišel na bohoslužbu a zúčastnil se Večeře Páně. Už jsem to po dvou měsících potřeboval. Když pastor četl z 1. listu Korintským, z 11. kapitoly, verše 23 a 24, totiž: Předal jsem vám to, co jsem sám přijal od Pána: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky a lámal se slovy: „Toto je mé tělo, které se dává za vás. To čiňte na mou památku.“ Velmi se mi ulevilo. Uvědomil jsem si, že Kristus zažil taky zradu. Skrze ten chléb a víno jsem přijal sílu mému zrádci odpustit.